

Ja a svet okolo

“Círrrrn,círrrrn!” Takto ma budík vytrháva každý deň zo sladkého spánku.Prinútim sa otvoriť oči,surovo zdrapnem budík,vypnem ho a schovám pod vankúš,Veď päť minút ešte nikoho nezabilo.Teda dúfam...”Emmkaaaaaa,už je štvrť na oseeeeeem!”: zavreští mi Artur do pravého ucha. Pripomenie mi niekto,načo sú mladší bratia, prosím?! Znechutená vstanem z postele a vyhodím ho z mojej izby.V tomto dome nemám pokoj ani na päť minút! Oblečiem sa,schmatnem školský ruksak a zbehnem dolu schodmi na raňajky. Moji rodičia sú prakticky posadnutí zdravou stravou. Každý deň mávam na raňajky rožok s avokádom,tonou ovocia a čajom. Človek to prvý mesiac ako tak zvláda,no po mesiaci necíti absolútne žiadnu chuť. S neochotou do seba natlačím obsah môjho taniera, vypijem čaj a utekám si umyť zuby. Super! Zase nestíham! Rýchlo sa rozlúčim s rodičmi a vybehnem z bytovky.Vtom zazriem svojho najväčšieho nepriateľa: snobského čivaváka Gregora so svojou dvesto ročnou majiteľkou Alžbetou,ktorá vyzerá ako on! Ale vážne. Oči má od seba vzdialené na tisíc kilometrov, a na tvári tak isto snobskotupý výraz. Neberte to tak,že nemám rada psov to nie. Ja ich milujem! Lenže Gregor nie je pes ale šialenec, ktorý ocikáva a následne sa zahryzne do nohy každého, koho vidí. Schovám sa za auto a dúfam, že ma nestihol zazrieť. Našťastie okolo išiel nejaký zalúbený párik, a tie máGregornajradšej. Rýchlosťou blesku k nim Gregor Šialený pribehol, vykonal potrebu na draho vyzerajúce topánky a s chuťou sa zahryzol do píšťaly pána. Zahryzol sa do nej tak silno, že na nej visel ako vlajka európskej únie. Je mi tých ľudí celkom ľúto, no aspoň sa mi vyskytla príležitosť okolo neho prebehnúť a utekať na autobus. Prekvapivo som pribehla na zastávku včas a autobus som stihla. Každý deň sa v ňom na ľudí snažím usmievať, no ani jeden mi úsmev neopätuje. Asi majú problémy so spánkom alebo mladšieho brata. Keď si to tak zoberiete, sme ako jedna veľká mrzutá autobusová rodina. Každé ráno spolu cestujeme väčšinou tí istí ľudia, no nevieme o sebe absolútne nič. Často sa zamýšľam nad tým, aké majú tí ľudia starosti,sny,osudy,čo budú jesť na obed a podobne. Ja vystúpim z autobusu a dovlečiem sa do školy. No čo oni? Čo ak je jeden z nich doktor a každý deň zachraňuje životy? Čo ak je jedna z nich policajtká a každý deň bojuje so zločinom? Čo ak je jeden z nich vrah,ktorého tá policajtká hľadá? Vystúpim z autobusu a cestou do školy ma sprevádzajú takéto myšlienky.V škole sa snažím dávať čo najväčší pozor, no problém je v tom, že sedím vedľa radiatora.Jeho teplota je nastavená tak perfektne, že ma často uspí.Aspoň dospím to, čo nestíham ráno.Ale vážne jeho teplota je tak neskutočne príjemná, akurát na spanie. Ale máme slovenčinu, a tú predsa nesmiem prespa---“Chírrrr” Po škole idem do školskej jedálne a dúfam,že tam bude niečo jedlé. Aspoň nejaké ovocie...Dúfala som správne. Do misky s ovocím kuchárky s “radosťou” hodili niečo neidentifikovateľné. Musela som sa pozrieť do obedového lístka aby som zistila čo to

je. Banány. Nemyslím si, že tá kaša ktorú kuchárky našli na smetisku a nechali ju ešte vo vedre dva týždne riadne dohniť sa dala považovať za banány. Radšej som sa pobrala za mojou mrzutou autobusovou rodinou. Predsa nechcem dostať pásomnicu. Autobusová rodina ma vrúcne privíta svojim nahnevaným obočím a tak sa radšej rozhodnem, že sa s nimi rozprávať nebudem. Máme tichú domácnosť. Vystúpim na mojej zastávke a očami rontgenujem park, či niekde nesliedi Gregor. Nikde ho nevidím. Asi ho jeho majiteľka vykrmuje snobským jedlom pre čivavy. Aspoň stlstne a nebude ma môcť naháňať celú cestu domov. Hahaha. Som to ja šťastlivec. No pre istotu začnem šprintovať. Už som spomínala, že pri Gregorovi Šialenom nikdy neviete. Prekvapivo živá sa vrátim domov. No vyzerá to tak, že nie nadhlo. Blíži sa Artur aj so svojim hračkárskym gangom. Teda on a jeho dvaja najlepší kamaráti Beny a Oliver. "Myslela som si, že sa s Oliverom už nekamarátiš po tom, čo si mu ukradol autíčko." "To som mu neukradol ja!" zavreštal a začal ma mlátiť. "Mami, urob niečo!" "Nemala si ho provokovať Emmka" Typické. Mladší súrodenci to vždy majú najľahšie. Strasiem zo seba brata a zavriem sa do izby. Prejde ani nie 30 sekúnd a už na mňa rodičia kričia: "Emmka, budeme mať rodinnú oslavu. Tvoja teta má štyridsiatku." Len to nie. Nepotrebujem počúvať ujove reči o vojne a ako bol vojak (nikdy nebol vojak. Bol taký tučný, že sa nevedel postaviť zo sedačky, atak sa nad ním veliteľ zľutoval a ujo celú vojnu preležal na gauči.), babkine reči o záhrade (ktorú sme predali pred 10 rokmi, no ona si to nechce priznať,) nechcem dostať 80 párov pletených ponožiek (všetky na ľavú nohu) a rozhodne nechcem strážiť babkinu protézu ako minule. Fakt mi ju dala strážiť. Povedala: "Emmka postráž mi ju. Idem si prepudrovať nos. Nechcem, aby mi spadla do záchoda ako minule" "Mami, kde to bude?" "U nás." Bože, pomôž mi ak existuješ. slubujem, že už nikdy nezhreším. "A kedy majú prísť?" No nemusela som sa pýtať. Nejaký blbec vonku začal vytrubovať. Chcela som sa naňho pozrieť a vynadať mu, no došlo mi kto to je, lebo som počula hlasnú karaoke hudbu. Došla moja rodina Šialených. Nestihla som sa spamätať a už zvonili pri dverách. Plán znie takto: na najbližších pár hodín sa schovám pod posteľ a budem sa tváriť, že tu nie som. Babka je takmer slepá, takže by si ma nemala všimnúť, rodičia sa budú motať okolo oslávenkine, brat okolo rodičov a hračkársky gang už odišiel. A ujo? O toho si starosti robiť nemusím. Ten bude spievať karaoke Michaela Jacksona najmenej do polnoci. Musím sa ich spýtať či si nechcú adoptovať Gregora. Aspoň by sa oficiálne volal Gregor III. Šialený.